



Open brief aan de heer Ludwig VANDENHOVE
Vlaams parlements lid
Kommanderijstraat 3
3800 SINT-TRUIDEN

Mechelen, 19 augustus 2019

Geachte heer volksvertegenwoordiger

Met uw artikel in KNACK van 4 augustus 2019 stelt u, ik citeer:

Solidariteit is een levensvisie en heeft niets te maken met huidskleur, overtuiging of al dan niet kunstmatige grenzen. Solidariteit gaat boven alles, op alle bestuurlijke echelons.

Eén van de voorwaarden, die gewoonlijk gekoppeld worden aan transfers is dat ze niet structureel mogen worden. Maar met dit sociaal-economisch gegeven moeten wij die voorwaarden sterk relativiseren. De twee andere voorwaarden betreffen transparantie en omkeerbaarheid, dus in de andere richting als de financiële en/of economische context wijzigt.

Het OVV kan zich volkomen in deze visie terugvinden, die echter door de Belgische realiteit achterhaald is. Solidariteit veronderstelt ook dat partners op voet van gelijkheid afspraken kunnen maken en geresponsabiliseerd worden tot resultaatverbintenis; dit is in het Belgisch staatverband een illusie.

Doorheen de opeenvolgende staatshervormingen is de Vlaamse demografische meerderheid tot een politieke minderheid gedegradeerd. Zie in dit verband het vierde artikel van de grondwet:

De grenzen van de taalgebieden kunnen niet worden gewijzigd of gecorrigeerd dan bij een wet, aangenomen met een meerderheid van de stemmen in elke taalgroep van de Kamer, op voorwaarde dat de meerderheid van de leden van elke taalgroep aanwezig is en voor zover het totaal van de ja stemmen in beide taalgroepen twee derden van de uitgebrachte stemmen bereikt.

Dit artikel houdt in dat de grenzen van de taalgebieden enkel nog kunnen worden gewijzigd met instemming van een meerderheid in elke taalgroep en een tweederdemeerderheid en de aanwezigheid van een meerderheid van elke taalgroep.

Deze wijze van stemmen is echter niet beperkt gebleven tot het vastleggen van de grenzen van de taalgebieden, maar werd eveneens toegepast voor:

1. De splitsing van de kieskring BHV – herziening van artikel 63 van de grondwet;

2. De organisatie van het gerechtelijk arrondissement Brussel – herziening van artikel 157 bis van de grondwet;
3. Organisatie van de Raad van State – herziening van artikel 160 van de grondwet;
4. Verkiezingen van het Europees parlement – toevoeging artikel 168 bis van de grondwet;

Deze stemprocedure is eveneens toegepast voor de goedkeuring van bijzondere wetten:

1. Voor de goedkeuring van de bijzondere financieringswet;
2. Voor de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen;
3. Voor de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen;
4. Voor de goedkeuring van de bijzondere wet houdende organisatie van de Brusselse Hoofdstedelijke Gemeenschap;
5. Voor de goedkeuring van de bijzondere wet van 19 juli 2012 houdende financiering van de Brusselse instellingen;
6. Voor de geschillenregeling in de zes faciliteitengemeenten;
7. Voor de benoeming van de burgemeesters in de zes faciliteitengemeenten;
8. Voor de bijzondere wet van 12 juli 2012 tot wijziging van de kieswetgeving met het oog op de versterking van de democratie en de politieke geloofwaardigheid;
9. Voor de bijzondere wet van 12 juli 2012 houdende oprichting en organisatie van de Brusselse Metropolitane Regio.

Daar bovenop komen nog het belangenconflict- en alarmbelprocedures.

Heeft u zich trouwens ooit afgevraagd hoe de Franstaligen zouden reageren indien:

- Vlaamse magistraten bevoegd zouden worden in het arrondissement Nijvel;
- Het Waalse Gewest ieder jaar zeven miljard euro zou moeten overdragen aan Vlaanderen zonder enige resultaatverbintenis;
- In het arrondissement Nijvel taalfaciliteiten zouden toegekend worden aan de Nederlandstaligen;
- Vlaanderen aanspraak zou maken op Waals territorium;
- De grendelgrondwet, de belangenconflictprocedures en de alarmbellen zouden afgeschaft worden;
- De taalwetgeving in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou toegepast en afgedwongen worden zoals wettelijk voorzien;

- De procureur van het gerechtelijk arrondissement Nijvel verplicht tot de Nederlandse taalrol dient te behoren;
- Dat de 19 Brusselse gemeenten zouden gefusioneerd worden;

Het is niet nodig een helderziende te zijn om te beseffen dat geen enkel Franstalig parlamentslid dergelijke wetsvoorstellen zou in overweging willen nemen laat staan goedkeuren.

Vlamingen, ook uw politieke formatie, hebben het omgekeerde wel probleemloos goedgekeurd

Vlaanderen is waarschijnlijk het enige land, behoudens dictaturen, dat zijn demografische meerderheid heeft laten vergrendelen. Grendels die zonder instemming van de Franstalige minderheid niet kunnen geneutraliseerd worden.

Met de grondwetsherziening van 1970 werd aan Wallonië, op hun vraag, sociaal-economische bevoegdheden in de grondwet ingeschreven – artikel 107 quater. In uitvoering van dit grondwetsartikel beschikt Wallonië sindsdien over de hefboomen om een eigen beleid te kunnen voeren. 35 jaar later, ondanks alle Marshallplannen, is er nauwelijks iets veranderd, integendeel.

Op 14 februari 1961, bijna 60 jaar geleden, brak André RENARD een lans voor een federale staatsstructuur; helaas heeft hij dit bij zijn achterban niet kunnen verkopen.

De Waalse politieke leiders en de vakbonden kozen toen voor structuurhervormingen, een eufemisme voor economische planning, openbare financiering van de verlieslatende industrieën, die de staatsschuld op ongeziene wijze deden toenemen.

In Vlaanderen daarentegen was er een ander politiek klimaat en een andere arbeidsethiek. De Vlaamse politieke beleidsvoerders voelden meer voor KMO's, besparingen op de overheidskosten, de vrije markt en verantwoorde publieke investeringen.

Deze tegenstellingen bleven niet zonder gevolgen. In de privésector creëerde Vlaanderen 76.677 bijkomde jobs in 2017, Wallonië 35.620. 4,2% Vlamingen waren in 2017 werkloos, meer dan 10 % in Wallonië (Brussel om en bij de 18%).

In 2016, en voor het derde opeenvolgende jaar, daalde de Waalse export (0,5%), goed voor 42,6 miljard euro, terwijl Vlaanderen een vooruitgang van 10,6% liet optekenen, ten belope van 205,7 miljard euro.

Volgens Eurostat is de verhouding bruto intern product in Vlaanderen voor alle provincies, Limburg uitgezonderd, hoger dan het Europees gemiddelde.

Enkel de provincie Waals-Brabant heeft de aansluiting met Vlaanderen niet gemist (omdat er veel Vlamingen geëmigreerd zijn?).

Er zijn inderdaad binnen Vlaanderen financiële overdrachten; deze zijn perfect te controleren. Zie bijvoorbeeld de kredieten van het gemeentefonds die door de Vlaamse overheid aan de lokale besturen worden overgedragen. Als lokaal mandataris moet u hiermee toch vertrouwd zijn?

Ondanks alle staats hervormingen is er nog steeds geen sprake van een coherente stabiele staat. Integendeel, Vlaanderen en Wallonië drijven verder uiteen.

Recent nog verklaarde de Waalse minister-president, Willy BORSUS, na een eigen analyse, dat Wallonië 14 jaar op Vlaanderen achterloopt.

Philippe DESTATTE van de PS-studiedienst stelt vast:

Als we België gelijkstellen aan 100, zat Wallonië in 1995 op 73,5, en in 2006 op 72,7. Er zit dus geen beweging in, ondanks alle maatregelen die zijn genomen.

'De verschillende versies van het Toekomstcontract voor Wallonië, de Marshallplannen, de 12 miljard euro die we van de Europese structuur- en investeringsfondsen hebben gekregen. Het heeft allemaal niets geholpen.

We moeten opnieuw een evenwicht vinden tussen de bedrijfswereld, die waarde creëert en de publieke sector, die dat niet doet.

Dat moet ons doen nadenken over de rol van de staat: hoever mag die gaan en waarmee mag die zich bezighouden?

Maar we moeten de jongeren die werk zoeken in de eerste plaats aanmoedigen om in het bedrijfsleven te stappen.

De geldtransfers uit Vlaanderen blijven niet duren, en die vanuit Europa worden waarschijnlijk kleiner.

Vandaag is de jongerenwerkloosheid nog altijd een plaag in Wallonië. Dat kan alleen maar betekenen dat het federalisme heeft gefaald, ofwel dat de Waalse politici er niet in geslaagd structureel te hervormen.

We moeten een kat een kat noemen: de hervormingen zijn er niet gekomen.

Solidariteit veronderstelt dat de middelen die ter beschikking gesteld worden efficiënt aangewend worden; de realiteit spreekt dit tegen.

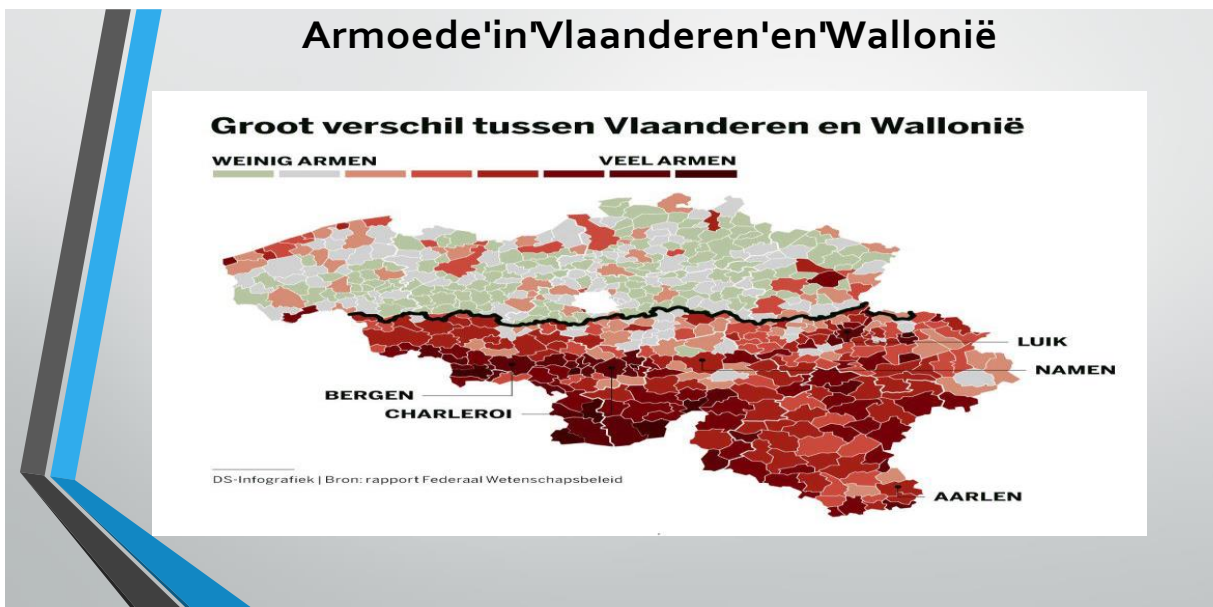
Alain MOUTON schrijft in TRENDS van 4 november 2015:

Zonder Vlaamse solidariteit heeft Wallonië een primair tekort (ontvangsten min uitgaven zonder rentelasten) van 7,9 miljard euro of 8,8 procent van het bruto binnenlands product (bbp). Vlaanderen zou in dat geval kunnen rekenen op een begrotingsoverschot van 7,4 miljard of 3,45 procent van het bbp.

Louis VERBEKE, voorzitter van de VLERICK BUSINESS SCHOOL merkt in DE TIJD van 2 september 2014 terecht op, ik citeer:

Wanneer vertellen we eens heel duidelijk op basis van feiten aan het hele land dat het onverantwoord is voor Vlaanderen om 8 à 10 procent van zijn B.B.P. over te dragen om het prompt verloren te zien uitdelen, zonder hoop op beterschap?

Ondanks deze massale financiële transfers kijkt Wallonië aan tegen een toenemende verarming en niet te stuiten werkloosheid; zie onderstaande grafieken:



Enige solidariteit naar het noorden des lands was en is onbestaande. Dat er ooit financiële transfers van zuid naar noord zouden gevloeid hebben word door wijlen professor Juul HANNES tegengesproken, ik citeer:

Noch in de negentiende, noch in de twintigste eeuw stroomde er een Waals belastingoverschot naar Vlaanderen. De kostprijs van het bestuur in Wallonië is bijna 50% hoger dan in Vlaanderen. Dat is nog hoger dan in Brussel, waar

de meerkosten 35% bedragen. Laat de transfers passeren via de Europese Unie en na enkele jaren zal men daar vaststellen dat het de spuigaten uitloopt. De EU zal eisen dat Wallonië zijn bestedingen normaliseert. Vanaf 1830 hebben de Vlamingen de Belgische rekeningen buitenmatig betaald, onder meer voor de bruggen, spoorwegen en kanalen van Wallonië. Dat deden ze zelfs in de dramatische jaren 1840-1860, toen arm Vlaanderen op zijn dieptepunt zat en er op het Vlaamse platteland hongerdoden vielen".

Het zal u bovendien bekend zijn dat tot de jaren 50 van vorige eeuw Vlamingen dagelijks in de Borinage in de kolenmijnen werkten en om er de suikerbietenooft binnen te halen.

Van enige solidariteit vanwege het zuiden van het land was er geen sprake.

Vlaanderen kan gedurende een te bepalen periode het Waals gewest en de Franse gemeenschap financieel bijspringen onder de uitdrukkelijke voorwaarden dat deze solidariteit afgesproken, doorzichtig, controleerbaar en resultaatgebonden is.

Solidariteit kan enkel met partners die op gelijke voet kunnen onderhandelen hetgeen veronderstelt dat alle belemmerende wetgeving wordt opgeheven.

Solidariteit mag er niet toe leiden dat de gevende partij verarmt.

Solidariteit moet er toe leiden dat de krijgende partij alle noodzakelijke beleidsmaatregelen neemt om zijn economische, financiële en sociale structuren te optimaliseren.

Solidariteit houdt in dat de gevende partij controle uitoefent op de fondsen die ter beschikking worden gesteld;

Solidariteit mag niet tot gevolg hebben dat Vlaanderen ondermeer niet kan instaan om zijn primaire taken te financieren:

- De vergrijzing – bouw van verzorgingscentra zonder de dagprijs te verhogen;
- Het onderwijs – investeren in leerkrachten en schoolgebouwen;
- De wegeninfrastructuur – investeren in renovatie en onderhoud;
- De sociale woningbouw – wegwerken van de achterstand;
- De kinderdagverblijven en de dagprijs betaalbaar houden;
- De zorgsector – personeel en middelen;
- De opvang van de verarming;
- De opvang van de kinderarmoede.

Ik ga er van uit dat u als Vlaams volksvertegenwoordiger, lid van een politieke formatie die hoog inzet op welvaart en welzijn, hier niet ongevoelig zou voor zijn.

Is deze solidariteit vol te houden binnen een politiek bestel dat de demografische meerderheid van een deel van zijn bevolking aan kant geschoven heeft?

De *Frankfurter Allgemeine* verwoordt het treffend, ik citeer:

"Hat ein Staat, dessen französischsprachiger Teil sich von der Niederländisch sprechenden Bevölkerung gigantisch alimentieren lässt, aber deren Kultur und Historie ostentativ ignoriert, nicht seine Existenz verspielt?"

De waarheid moet onder ogen durven gezien worden; 6 staatshervormingen hebben het federale België opgezadeld met een hybride bestuursstructuur, ondoorzichtige besluitvorming en een financieringsmodel dat Vlaanderen onomkeerbaar verarmt om een fictieve en opgedrongen nationale eenheid in stand te houden.

De laatste verkiezingen hebben andermaal aangetoond dat de verschillen tussen noord en zuid nog verder en scherper werden uitgediept.

Het is dan ook aangewezen en vanzelfsprekend dat grondwettelijk (toepassing van artikel 35) de weg moet worden vrijgemaakt opdat Vlaanderen en Wallonië vrij zouden kunnen beslissen over een staatsstructuur die aansluit bij hun ideologische, politieke en economische inzichten.

Namens het dagelijks bestuur.

Met vriendelijke groeten

Willy DE WAELE

Voorzitter OVV